

מאחורי הגדר

עפ"י חיים
נחמן ביאליק

מאת עידו ריקלין בימיו משה קפטן

מאחורי הגדר

עפ"י ח.נ. ביאליק
מחזה מאת עידו ריקלין

בימוי: משה קפטן

עיצוב תפאורה: ערן עצמון
עיצוב תלבושות: ילנה קלרין

מוסיקה: יוסי בן נון

לחנים חדשים ושירה: דקלה

דרמטורגיה: שחר פנקס, מורן אבולוף

עיצוב תאורה: אבי יונה בואנו (במבי)

עיצוב בובות: עופר עמרם, ויטלי רוזנזפט

תנועה: אביחי חכם

עיצוב פאות: אסנת שגי

תרגום לרוסית והדרכת שפה: שני מיל-מן

מנהלת הפקה: דקלה פרבר

עוזרת במאי: מור ארליך אמסלם

הדרכת הפעלת בובות: עופר עמרם

יצור בובות: ויטלי ויזנזפט

עוזרת למעצבת תלבושות: בר בן אהרון

אולפן הקלטות, נגן בהקלטות ומיקסים: אלדד ירון

משתתפים:

חנינא-ליפה - יגאל שדה

ציפה-לאה - דוית גביש

נח - עלא דקה/גל גולדשטיין

שקוריפינשטשיא - ליא קניג

מרינקא - אינה בקלמן

הכלב שקוריפין - שפי מרציאנו

גברת כץ - רותי לנדאו

איטה כץ - הילה שלו

סראפים - ולדימיר פרידמן

גרגורי - אלכס קרול

מוטל - רוברטו פולק

ברליה - עמוס בוארון

ילדים:

נח - איל איבשיין/הראל ואליס

מרינקא -ליאן ארליך/אלינה גליצ'נקו

רקדנים:

אור דנון, אדר ריקליס

תקציר

סיפור אהבתם של נח ומארינקא, זוג ילדים, שהכירו זה את זה בילדותם מבעד למחיצה שהפרידה בין חצרותיהם, התבגרו יחד והתאהבו, אך מחסום השונות לא אפשר את הקשר ביניהם. זהו אולי סיפור ההתבגרות היפה ביותר שנכתב בשפה העברית, ובטח שובר הלב מכולם. הסיפור מתרחש במזרח אירופה במאה התשע-עשרה ובמרכזו כיסופי הגוף והנפש, בגידה ובריחה, ומעל כולם: האשליה האכזרית של הנעורים והבגרות, זו שלא הכזיבה את ביאליק מעולם. הסיפור "מאחורי הגדר" פורסם ע"י ביאליק ב-1909, זמן קצר לפני ביקורו הראשון בישראל.

ההצגה משוחקת בעברית וברוסית לסרוגין ומלווה בתרגום לכתוביות

תודה לסנו - משפחת לנדסברג

תודות ל"מרכז זלמן שזר לחקר תולדות העם היהודי"

תודה לשמואל אבנרי,

מנהל הארכיון והמחקר

בבית ביאליק על עזרתו האדיבה

הצגה ראשונה: 7 בנובמבר 2018, אולם מסקין | משך הצגה: שתיים ורבע, כולל הפסקה

BEHIND THE FENCE

After **Hayim Nahman Bialik**
Play by **Ido Riklin**

Director: **Moshe Kepten**
Set Designer: **Eran Atzmon**
Costume Designer: **Elena Kelrich**
Music: **Yossi Ben Nun**
New melodies and singing: **Dikla**
Dramaturgie:
Shahar Pinkas, Moran Aboulof
Lighting Designer:
Avi Yona Bueno (Bambi)
Dolls Designers:
Ofer Amram, Vitali Rosenzaff
Movement: **Avihai Hacham**
Wigs designer: **Osnat Sagie**
Russian Translation: **Shani Mil-man**

THE CAST:

Hanina-Lipa - **Yigal Sadeh**
Tzipa-Lea - **Davit Gavish**
Noah - **Ala Daka/Gal Goldstein**
Shkurispintchicha - **Lia Keonig**
Marinka - **Inna Bakelman**
Shkuripin, the dog - **Shefi Marziano**
Mrs. Katz - **Ruthi Landau**
Ita Katz - **Hila Shalev**
Serafim - **Vladimir Fridman**
Gregory - **Alex Krul**
Mot'l - **Roberto Pollak**
Beral'e - **Amos Boaron**
Children:
Noah - **Eyal Ivshin/Harel Valis**
Marinka -
Lian Erlich/Alina Galichenko
Dancers:
Or Danon, Adar Riklis

Production Manager: **Dikla Farber**
Assistant director: **Mor Erlich Amsalem**
Dolls coach: **Ofer Amram**
Dolls Production: **Vitali Rosenzaff**
Assistant to costume designer:
Bar Ben Aharon

Synopsis

The story of Noah and Marinka's love. A couple of children, who knew each other through the partition separating their courtyards, grew up and fell in love, but the barrier of variance did not allow them to be connected. Perhaps the most beautiful adolescent story written in Hebrew, and certainly the most heartbreaking of all. The story that takes place in Eastern Europe in the nineteenth century, centered on longing for body and soul, betrayal and flight, and above all: the cruel illusion of youth and maturity, which never failed. The story "Behind the Fence" was published by Bialik in 1909, shortly before his first visit to Israel.

The show is played in Hebrew and Russian alternately and is accompanied by Russian /Hebrew subtitles throughout

Opening: November 7th, The Meskin Theatre
Length: 2 hours and 15 minutes, including an interval

Program Editor: **Ruth Tonn Mendelson**, Research: **Rami Semo**
Rehearsal Photos: **Gerard Allon**, Program Design: **Nutelstudio**

חיים נחמן ביאליק - פרקי ביוגרפיה

(מתוך שמואל אבנרי: "כמה ביאליק יש?")

ילדות, דלות, יתמות [1873-1889]

חיים נחמן ביאליק נולד בעשרה בטבת תרל"ג (9.1.1873) בכפר ראדי אשר במחוז ווהלין שבאוקראינה. בהיותו כבן שש עברה משפחתו, בשל קשיים כלכליים, אל פרבר כפרי בעיר ז'יטומיר הסמוכה, שם התפרנס האב בדוחק כחנווני וכבעל בית-מרחץ. כשנה לאחר מכן התייתם ביאליק מאביו, ובעקבות זאת מסרה אותו אמו לרשות סבו, אשר בביתו (בפרבר אחר של ז'יטומיר) הוא גדל ללא חום, חשוף להתנכלויות של קרובים ושל מורים ומוגבל בדל"ת אמות של חינוך תורני. חוויית הילדות בחיק הטבע, טעם הדלות וטראומת היתמות - ליוו את ביאליק כל ימיו, והותירו את עקבותיהם ביצירתו.

הישיבה והולדת השירה [1890-1892]

החל מ-1890 ובמשך כשנה וחצי למד ביאליק בישיבת וולוז'ין, שמתוך רצון להרחיב דעת ולקנות משלחיד ראה בה תחנת מעבר ללימודים בסמינר האקדמי לרבנים בברלין. בישיבה הצטרף ביאליק, למרות האיסור, לאגודת הסתרים הציונית "נצח ישראל", פרסם בעיתון "המליץ" את המניפסט שלה, והמשיך את ניסיונותיו בכתיבת

תמונת ביאליק עם הקדשה בכתב יד

שירים, שבהם החל עוד כילד.

בעקבות משבר באמונה - הבא לידי ביטוי במחזור שירי בית המדרש שלו - נטש ביאליק בסוף קיץ 1891 את הישיבה ופנה לאודסה, בירת הספרות העברית דאז. כאן הציג ביאליק לרבניצקי, עורך ה"פרדס", צרור משיריו, בתוכם "אל הציפור" שהפך להיות ראשון שיריו המודפסים (1892). במהלך שישה חודשי שהייתו באודסה הרבה ביאליק בקריאת ספרות רוסית קלאסית, למד גרמנית והתקיים בדוחק מהוראת שיעורים פרטיים.

נישואין, פרנסה, יצירה [1893-1899]

ב-1893 נשא ביאליק לאישה את מאניה לבית אוירבורך, עבר לגור בבית הוריה בקרוסטישוב, ונכנס לצורך פרנסה לעסקי סחר העצים של חותנו. בתקופה זו חיבר ביאליק שורה של שירים, בתוכם: "אל האגדה", "על סף בית המדרש", "איגרת קטנה", "ברכת עם", "מנגינה לאהבה", "אכן חציר העם", "גמדי ליל" ו"ביום קיץ יום חום".

בעקבות אי הצלחתו בעסקי העצים עבר ביאליק בשנת 1897 לעיר סוסנוביץ (שבדרום פולין), שם התפרנס במשך כשלוש שנים מהוראה. עם פרי עטו בפרק זמן זה נמנים שירים ליריים כמו "ביום סתיו", "כוכב ניח" ו"רזי לילה"; שירים סאטיריים ולאומיים כמו "רבי זרח", "ילדות" ו"למתנדבים בעם"; והנוסח הראשון של "המתמיד". בשנת 1899 פרסם ביאליק גם את שני שיריו הראשונים ביידיש ואת סיפורו הראשון "אריה בעל גוף".

אודסה: מנהיג ספרותי ומשורר לאומי [1900-1921]

בקיץ 1900 השתקע ביאליק באודסה לתקופה של כעשרים שנה, התערה בחבורת הסופרים הוותיקה - בתוכם מנדלי, אחד-העם ורבניצקי - והתבלט כגדול משוררי הדור וכיוצר רב-תחומי נערץ ומשפיע.

בתקופה זו ראו אור שתי מהדורות כוללות של שיריו העבריים (1901, 1908), ומהדורה של שיריו ביידיש (1913). נוסף על כך פרסם ביאליק סיפורים, מסות, שירי-עם ודברי ספרות לילדים, ונשא דברים בכנסים תרבותיים ובקונגרסים ציוניים. בכלל יצירותיו השיריות הנודעות מאותה עת נמנות הפואמות "מתי מדבר", "מגילת האש" ו"הברכה". הפואמה "בעיר ההרבה", שאותה כתב ביאליק בעקבות פוגרום קישינב (1903), מכילה ביקורת חריפה על הפסיביות היהודית. משא קיטרוג זה שימש זרז להקמת תנועות המגן העבריות, והצטרף לשורת שירי תוכחה שביססו את מעמדו של ביאליק כמורה דרך וכמשורר הלאומי.

דינה פריבה ביאליק, אמו של המשורר

עמידתו בראש הוצאת הספרים "מוריה" (שאותה יסד עם חבריו ב-1902) ותפקידו כעורך החלק הספרותי של כתב-העת היוקרתי "השילוח" (1904-1909) - הקנו לביאליק עמדת השפעה מרכזית על התפתחותה של הספרות העברית החדשה ועל שימור קנייניה העתיקים. בפרק זמן זה גם סיים ביאליק, עם שותפו י"ח רבניצקי, את עריכת הכרך הראשון של "ספר האגדה" (1908), שעל השלמתו ושכלולו המשיך לעבוד כל חייו.

בעקבות המהפכה הבולשביקית ומלחמת האזרחים ברוסיה, הגזרות על המו"לות העברית (שפגעו קשות גם ב"מוריה"), והקושי הגובר לנהל חיי תרבות יהודיים - הבשילה אצל ביאליק ההחלטה לעקור מאודסה, וביוני 1921 הפליג לאיסטנבול בדרכו לקונגרס היהודי ה-12 בקרלסבד שבצ'כוסלובקיה.

גרמניה: שיקום מפעלי הוצאה לאור ופיתוחם [1921-1924]

בסוף ספטמבר 1921 הגיע ביאליק לגרמניה - כתחנת מעבר לארץ ישראל - והשתהה בה כשנתיים וחצי. המחירים הריאליים הנמוכים שנהגו אז בגרמניה מוכת המשבר הכלכלי סייעו לביאליק לשקם את מפעלי המו"לות שלו דווקא במדינה זו, ובתוך כך לעקוב אחר השכלולים הטכנולוגיים והאמנותיים של ענף הדפוס המקומי ולאמצם.

במהלך תקופה זו, שבה התגורר ביאליק בברלין ובבאד-הומבורג, הוא מיזג את הוצאת "דביר" (שאותה יסד ב-1919) עם "מוריה", יזם מפעלים מגוונים של הוצאה לאור והדפיס סדרות של ספרים בנושאי ספרות, מקרא, היסטוריה של עם ישראל, משפט עברי ועוד. נוסף על הקמתן של במות ספרותיות ומחקריות חדשות למבוגרים, ייסד ביאליק בפרק זמן זה את הוצאת "אופיר" לספרות ילדים מצוירת, שבמסגרתה הוציא בין היתר את קובץ שירי הילדים שלו "ספר הדברים" בליווי איוריה של תום זיידמן פרויד (1923).

באותה עת, בהתקרב יובלו החמישים, עמל ביאליק על הוצאה מפוארת בת ארבעה כרכים של כל כתביו ומבחר תרגומיו, בעיצובו של יוסף בודקו. רווחיה הכספיים של מהדורה זו עתידים היו לסייע לביאליק במימון בניין ביתו בתל אביב, אשר בתכנונו יחד עם האדריכל יוסף מינור התחיל לעסוק כבר בימי שבתו בגרמניה.

ארץ ישראל: נשיא היישוב [1924-1934]

ב-26 במרס 1924 עלה ביאליק לארץ ישראל והתיישב בתל אביב ברחוב שנקרא על שמו עוד בחייו. ביאליק היה שותף בכל שלבי בניין ביתו ונטיעת הגן רחב הידיים שמסביבו, וטעמו האסתטי בא לידי ביטוי גם בעירוב המוטיבים היהודיים, המזרחיים והמערביים שבבית ובצבעיו העזים.

עם הגיעו ארצה נעשה ביאליק מורה-נבוכים ואוטוריטה בתחום הרוחני, מחולל-תרבות אשר יד וחלק לו במוזיאון העירוני, בתיאטרון הלאומי, באופרה הישראלית, בייסוד "עונג שבת" ובהנהגתו - שלא לדבר על מרכזיותו ועל תרומותיו בתחומי הספרות, הלשון והמו"לות.

נוסף על כל אלה התגלה ביאליק כמי שמעורב בצורה עמוקה אף בצדדים הריאליים של ההווייה העירונית, כמשתקף בגילוי הדעת הפרוגרמטי שלו "מה לעשות לשכלולה של תל אביב", שבו התריע על היעדר ריאות ירוקות בעיר הצפופה, על הצורך להכשיר טיילת ראויה לאורך חוף הים וכן הלאה. מכוח אישיותו החמה, רגישותו האנושית ונכונותו המתמדת לסייע לזולת - נעשה ביאליק גם מוקד לפניות אישיות על רקע סוציאלי.

בתקופה זו קמה לביאליק אופוזיציה ספרותית בדמותם של אברהם שלונסקי, אליעזר שטיינמן וחבורת סופרים שהתלכדה סביב כתב העת "כתובים". בין היתר קטרוגו אלה על העדפתו של ביאליק להדפיס מקורות עתיקים במסגרת מפעל "הכינוס" שלו, במקום לתמוך בהוצאת יצירות מודרניות.

פרידה: בטימן שיבה אל הילדות

לאחר פרקי זמן ממושכים של דממה שירית שידע ביאליק במהלך חייו (בשנותיו האחרונות כתב בעיקר לילדים) פקד אותו בערוב ימיו פרץ שירי גדול: מחזור שירי "יתמות", שבהם חזר אל מראות היסוד של ילדותו המוקדמת. את "פרידה" - שירו הקאנוני האחרון, החותם מחזור שירים זה - כתב ביאליק ברמת גן, שאליה העתיק את מגוריו בשנה האחרונה לחייו מטעמים כלכליים ורפואיים.

ביום כ"א בתמוז תרצ"ד (4.7.1934) מצא ביאליק את מותו בבית חולים בווינה, שם נותח בעקבות בעיות אורולוגיות שמהן סבל בשבע שנות חייו האחרונות. הוא נטמן בחלקת קבר משפחתית בבית העלמין שברחוב טרומפלדור בתל אביב, סמוך למצבת מורו אחד-העם. "נתייתם ישראל" - זעקו כותרות האבל של העיתונים בארץ ישראל וברחבי העולם היהודי.

עֵינִיהַ

בְּרֵאשׁוֹנָה שָׁם בַּחֲרָשָׁה
 חָרַשׁ רְאִיתִיהָ;
 הִלֵּךְ הֶלְכָה בֵּין צְאֵלִים
 שְׁפִי - וּפְגַשְׁתִּיהָ.

קָרְנִי שְׁמֵשׁ הָאֲחֻרוֹנוֹת
 קָרְנִי בֵּין הָעֵלִים;
 כְּתָמִי אֹרֶךְ כְּדִינִי זָהָב
 שְׁפָכֹוּ בֵּין הַצְּלָלִים.

בְּדָד הֶלְכָה, עַל-לִבָּתָהּ
 שְׁלוֹבוֹת זְרַעוֹתֶיהָ,
 כְּתָמִי אֹרֶךְ חֲכִילִי עָלוּ,
 יָרְדוּ בְּפִנֶיהָ.

מִפְּנֵיהַ נָפְלוּ, נָחוּ
 אֲרָצָה לְרַגְלֶיהָ;
 אֲזַ שְׁנֵי גְלִילֵי זָהָב נָפְלוּ
 גַּם עַל שְׁתֵּי עֵינֶיהָ.

נָפְלוּ, נָחוּ - פְּתָאֵם עֲמָדָה
 דּוֹמָם גַּם וּצְבָה...
 שְׁתֵּי עֵינֶיהַ - שְׁתֵּי גַחְלִים
 טוֹבֹלוֹת בְּלֶהֱבָה...

מאחורי הגדר

"מאחורי הגדר" הוא סיפור האפוף חושניות חריפה. אכן, ענינו באהבת נער ונערה, אולם המיניות העזה המציפה אותו נובעת דווקא מהסתם של המתחים הארוטיים והשלכתם על תיאורי נוף וטבע, שהספרות העברית לא ידעה כמותם לעושר.

ביאליק השלים את כתיבת הסיפור בתחילת שנת 1909, זמן קצר לפני שיצא למסעו הראשון לארץ-ישראל. ערב שוב לאודסה, במסיבת פרידה רבת משתתפים שנערכה לכבודו ביפו מטעם הסתדרות המורים העברים, קרא לפני הקהל מתוך סיפורו החדש שטרם פורסם בדפוס (ואשר נהג לכנותו "מארינקה"), אך אכזבתם של שומעיו הייתה רבה. הם ציפו לשמוע מפי המשורר הנערץ שירי תחייה ציוניים המפארים את גדולת מפעלם, ובמקום זאת קיבלו סיפור על סוחר עצים יהודי, גויה מרשעת, נערה אסופית וכלב נובח באחת מעיירות אוקראינה. אחד הנוכחים באותו מעמד סיפר כי העסקן היפואי מנחם שיינקין קטע את ביאליק בדברי נזיפה, והמשורר הנרגז הגיב בקריאת שיר התוכחה הזועם "אכן חציר העם" (1897), שהותירה במסובים רושם מזעזע.

אכן, המציאות הארץ-ישראלית הייתה זרה לביאליק, ומהומת החגיגות שאפפה אותו במהלך הביקור הגבירה

את דכדוכו ועייפותו, כמתברר מן המכתבים ששיגר לרעייתו. ודאי שלא היה בכוחו להעניק לשומעיו את מבוקשם, שהרי מאגר החוויות שהזין את "מאחורי הגדר", כמו את רוב סיפוריו האחרים, היה נטוע במציאות החיים שספג בילדותו ובנעוריו בעיר ז'יטומיר ובסביבתה הכפרית. כפי שהראתה רות שנפלד, צמח הסיפור מתוך צרור טיטוט של סיפורים ז'יטומיריים אחרים ("סוחר", "הבחור", "בבית אבא", "ר' ברוך אידלמן"), שבהן חוזרים ונזכרים במפורש "בית דירתה של שקוריפיניצ'יכע", גן הפירות ושאר אביזריו של פרבר העצים; ואילו האברך היתום החוזר ומופיע באותם סיפורים אוטוביוגרפיים גנוזים התגלגל בדמותו של נח, שביאליק יצק לתוכו הרבה ממאוויו הבלתי ממומשים.

כמו סיפוריו האחרים של ביאליק, גם "מאחורי הגדר" מצייר תמונה מוחשית של מציאות חברתית ריאלית, ובמרכז פרבר העצים שנתייהד ותושביו הקודמים, האיכרים הרוסים, נהדפו אל המרחבים הכפריים שמסביבו. העיצוב הטופוגרפי הוא חלק מתמונת-עולם ניגודית מקיפה, המעמידה אלה מול אלה את היהודים והגויים על מנהגיהם וגיבוניהם, עיסוקיהם וערכיהם. רוב פרשני הסיפור ציינו, שהגדר החוצצת בין ביתו של חנינא ליפא לביתה של שקוריפינישטשיכא - המובלעת הגויית העקשנית האחרונה שנותרה בפרבר העצים - מייצגת את החיץ העמוק בין שני העולמות. אך התיאור אינו ניטרלי: אין ספק שעיקר האהדה בסיפור נתון לעולם שמעבר לגדר. עולם זה נקשר לערכים חיוביים של טבע, פריחה, רחבות, חיוניות ויצריות בריאה. עולם היהודים, לעומת זאת, אפוף קונוטציות של כיעור ועיוות, תלישות מן הטבע וסירוס יצרי החיים הראשוניים. "יש בסיפורנו כמה קטעים המלעיגים על היהדות", כתב ראובן קריץ, "עד שאילולא חששנו לומר דבר של אבסורד, היינו אומרים שיש בהם כמו נעימה אנטישמית".

על הרקע הזה מתפתחת העלילה בשני נתיבים משולבים-מנוגדים. האחד הוא סיפור האהבה בין נח ומארינקה, על שלביו ותמורותיו במשך כעשר שנים. האחר הוא סיפור מאמצייה של הסביבה היהודית לאלף את נח, לרסן את תשוקותיו ולהפוך אותו מילד-טבע חופשי ליהודי כשר ומבית. מתוך השתזרותם של שני נתיבים אלה זה בזה נבנה הסיפור רב המתחים, עד פרק הסיום הקצרצר, המכריע את הכף ביובש אירוני. "ובאחד הלילות עמד נח וברח עם מארינקה?" שואל המספר, ספק באמפתיה ספק בהתגרות כלפי ציפיותיו של הקורא - ועונה: "אין אתם יודעים את נפש האדם מפרבר העצים". המציאות, מתברר, הדבירה את הרומנטיקה.

אבל האם באמת עמדה לפני נח ברירה של ממש? האם אפיו ואישיותו, כפי שעוצבו לעינינו בין גיל שמונה לגיל שמונה-עשרה, הכשירו אותו למרוד במסגרת המשפחתית, הקהילתית, התרבותית והדתית שנולד לתוכה ו"לברוח עם מארינקה", כלומר לממש את יצרי החירות והארוס התוססים בו? דומה כי בתשובה על שאלה זו טמונים עיקרי המורכבות והעידון שב"מאחורי הגדר".

פרקי הילדות בסיפור עומדים בסימן של שלמות, אחדות והרמוניה - בין נח למארינקה ובין לבין הטבע הפורח סביבם בקרפף ובגן. אף הגדר החוצצת בין החצרות אינה מהווה באותו שלב מכשול של ממש להתרועעותם התמימה, והניסיונות להפרידם זה מזו מסתיימים בהתאחדותם מחדש בחסותם של דשאי הקרפף הגבוהים. אך עם הזמן עושה הלחץ החברתי את שלו. בשנות ההתבגרות של נח עוברים עליו שני תהליכי שינוי הרסניים, ואלה מרחיקים אותו ממארינקה ש"הורדה ונעלה שוב במרתף האפל של הלב - ולאורך ימים". האחד הוא תהליך התרבות הכפוי שלו אל תוך מוסרותיה של היהדות - תהליך שראשיתו בשרשרת החדרים והמלמדים האלימים יותר או פחות, המשכו בטקס הבר-מצווה וסיומו בשידוך הכשר עם בת המוכס. ניסיונו של נח למרוד בעולם החדר ולהצטרף אל הנערים מפרבר הקצפים מסתיים בהכאתו הנמרצת בידי אביו כמעט עד מוות. התהליך השני כרוך בהסתאבותה של הרגשיות הילדותית התמימה והפיכתה למיניות חייתית פשוטה. בניסוחה של חנה הרציג, "נראה כי הארוס הטבעי, היפה, הוא נחלת עולם הילדות, וכי עצם ההשתלבות ה'בוגרת' בחוקי התרבות היא המורידה את נח מדרגת אדם מרגיש לדרגת חיה ייצרית". משום כך, התשוקה הקדחתנית אל מארינקה בסיום הסיפור שונה לחלוטין מאחדות הלבבות המוארת שבראשיתו, וטבעי, לכן, שנח מפלס את דרכו אל חצרה דווקא דרך האפלה המזיעה שבמדור התחתון של הדיר, ולא דרך עץ התפוחים המושיט לו את פירותיו הבשלים. מצירוף שני התהליכים הללו יחדיו עולה אמירה ביקורתית חריפה על אורחות החינוך שנחל נח, שהרחיקו אותו ממארינקה, כלומר מכל מה שהוא טבעי, ספונטני ורענן, וסילפו ללא תקנה את אישיותו. אין פלא שבסיומו של מסלול חניכה שכזה סורסה אפילו נפשו החופשית של נח ונעשתה ל"נפש האדם מפרבר העצים", כניסוחו האירוני הצורב של ביאליק.

ואולם הטענה שבתשתית הסיפור אינה מצטמצמת בגבולותיה של החברה היהודית. כפי שהראה עדי צמח, יש ב"מאחורי הגדר" ריכוז דחוס של מראות-יסוד ביאליקאיים, המרמזים על קיומו של מחוז חפץ אבוד, הוא עולם הבראשית המיתולוגי של עידן הילדות בכפר שכולו טוהר, שלמות והרמוניה חושנית. בין המראות האלה: הגן הנעול שמאחורי הגדר, הפירות הבשלים ובמיוחד התפוחים האדומים, העין הבהירה הפקוחה, מטמוני האור הגנוז, האלון האחרון שנותר מיער הקדומים, הנחשים היפים הרצוצים והעשב הרך הרענן. "מאחורי הגדר" אוצר בתוכו, אפוא, מצד אחד את הגעגוע הרומנטי הבסיסי המפעם בכמה וכמה מיצירותיו של ביאליק: "אקה, לו אף הפעם, ולו נק עד-ארגיעה, / ישנה נא אלי בְּכַל יְקָרוֹ חֲזוֹן קְדָמְתִי יְלֻדְתִי וְבָרַךְ חַי יְעֻבְרָנִי בְּמֵלֵא מִתְּקוֹ הָרָאשׁוֹן" ("אחד אחד ובאין רואה"); ומן הצד האחר - את הוודאות המרה ש"שִׁירַת הַזֶּהָר לְנֶצַח לְנֶצַח נְדַמָּה" ("זהר").

(המשך בעמוד 12)

חוויות מימי הפרבר, שהזינו את כתיבתו של ביאליק, קשורות לצמיחת המיניות שלו בשנות הנעורים. בכמה מסיפוריו הגנוזים מתוארים ניצני מגעיו של שמואל'יק, גיבור האוטוביוגרפי, עם נערות בסביבתו: משרתת אוקראינית שנעצה בו עיניים רעבות וניסתה לפתותו בגיל שנים עשרה; והיקסמותו הארוטית מבת דודתו הצעירה והשובבה, שרה'נו, בשעה שטיפס לקטוף תפוחים אדומים מן העץ שליד חלונה. ואולם אין לדעת מה מזה פרי הדמיון ומה צמח מתוך מציאות חייו של המחבר. לעומת זאת ישנה תמונה אחרת, שביאליק העלה אותה על הכתב מספר פעמים בגרסאות קרובות זו לזו, וגרעין האמת האוטוביוגרפי ניכר בה מבעד לעיצוב הספרותי המועצם. זהו תיאור של ליל שבת טיפוסי בקיץ, אחרי הסעודה, בשעה שדיירי הפרבר למשפחותיהם, ובתוכם גם משפחת הדוד ברוך אידלמן, יושבים בפתחי בתיהם לאור הירח ונהנים מרוח הערב בטרם יפרשו למיטותיהם להתייחד איש איש עם זוגתו. האוויר מתמלא ניחוח ארוטי חריף: גברים ונשים יושבים בערבוביה פרומי בגדים, אברכים נדחקים אל גופיהן של נשיהם הצעירות ומשמיעים דברי חיידוד מפולפלים, 'רמזים לענייני לילה', לקול צחוקן הצוהל של הנשים. גם בעלי בתים חשובים נדבקים באווירת התשוקה, מתירים את הרסן ונוהגים באופן דומה. זוגות זוגות של צעירים וצעירות לא נשואים נבלעים בצללי הבתים, וברקע נראים משרתים ושפחות המתחככים אלה באלה מאחורי הגדרות. בכל אלה מציץ וצופה הנער שמואל'יק, בן דמותו של המחבר, וגם יצרו גואים בו. בשנת 1907, בערך בזמן שניסה ביאליק לשלב את הזיכרון החריף הזה בסיפורו 'בבית אבא' ו'ר' ברוך אידלמן', נזקק לו גם ביצירתו השירית. הוא נטל את סצינת ליל השבת, זיקק וטיהר אותה ממאפייני הזמן והמקום הקונקרטיים, וכתב על פיה את אחד משיריו הנועזים והבוטים ביותר, 'היה ערב קיץ', המתאר רחוב שלום הנשטף רוח זנונים מנוונת.

מתוך: "חיים נחמן ביאליק" מאת אבנר הולצמן. הוצאת מרכז זלמן שז"ר, 2009

גרעין האמת האוטוביוגרפי מבעד לעיצוב הספרותי

החיים בפרבר העצים של ז'יטומיר לא זימנו לביאליק רק לבטים תאולוגיים. נראה כי כבר אז הסתמן באישיותו השילוב בין העמקה רוחנית עצומה לבין זיקה עזה וטבעית להיבטים הארציים, החומריים, הגופניים והחושניים של החיים. כנער ער וסקרן גילה עניין רב בהווי החברתי ובמטווה הקשרים המשפחתי של סוחר העצים המקומיים, ברקמת היחסים האנושית והכלכלית שנוצרה בין דיירי הפרבר לבין האיכרים שפקדו אותם בימי השוק ובהוויה הנופית הכפרית למחצה של גנים וחצרות המאוכלסות יהודים, חסים ואוקראינים. רשמים אלה שספג בסביבת גידולו פרנסו לימים את רוב הסיפורת הריאליסטית שכתב – את הסיפורים הקנוניים הידועים 'אריה בעל גוף', 'מאחורי הגדר' ו'ספיח', ולא פחות מכך את הסיפורים שנותרו בלתי גמורים בעיזבונם. בסיפורים אלה נטה להסוות את הקשר בינו לבין גיבור האוטוביוגרפי ולהעניק לו רקע, תכונות וקווי זיהוי בדיוניים. עם זאת, קרובי משפחתו – כגון סבו יעקב משה, דודתו יוכבד ובעלה ברוך אידלמן – נכנסו אליהם בשמותיהם האמיתיים ובצביונם הממשי, כמו גם תושבים אחרים של פרבר העצים. ביתה של הגייה שקוריפינשטכא, למשל, התופס מקום חשוב בסיפור 'מאחורי הגדר', ניצב כמובלעת זרה וחורגת בין בתי היהודים שבפרבר. הוא עוצב על פי בית ממשי ודמות ממשית בעלת אותו שם שביאליק חזר ותיאר בגרסאות שונות בפנקסי הטיטות שלו.

הפקות קודמות

1984

התיאטרון הלאומי "הבימה"

עיבוד: אורי פסטר ואבי קורן
בימוי: אורי פסטר

משתתפים:

נח - איקה זוהר
מארינקה - ענת טופל
שקוריפינשטכא - רבקה גור
שקורופין - אורי אברהמי
ציפא-לאה - ליה דוליצקיה
חנינא-ליפא - נחום בוכמן
השדכן - משה בקר
הגביר - עזרא דגן
מקרקא - עמוס לביא
הרב ראובן-אשר - ישראל חובניצ'ק
ראש לקבצנים/אלעזר - אבי פניני
מופי הקבצן/עקביא - שאול מזרחי
בת הגביר/זונה/קבצנית - רונית אופיר

2015

תיאטרון "פסיק"

עיבוד: גורן אגמון
בימוי: שמואל הדג'ס

משתתפים:

נח - בעז נחום
ציפה לאה - איילת סטולר
חנינא ליפה - אלכס וינגרט
קבצן - יגאל פילר
מארינקה - שירה שטרן
שקורי - נחמה פרל
סבל 1 - יצחק לאור
קוזמא - יובל שוורצמן
רבי - יצחק לאור
רבי 2 - יובל שוורצמן
ילד ישיבה - יובל שוורצמן
אברך 2 - נחמה פרל
כלב - יצחק לאור
אווז - יובל שוורצמן
שוטר - יובל שוורצמן

הכניסיני תחת כנפך

הכניסיני תחת כנפך,
והי לי אם ואחות,
ויהי חיקך מקלט ראשי,
קן-תפלותי הנדחות.

ובעת רחמים, בין-השמשות,
שחי ואגל לך סוד יסורי:
אומרים, יש בעולם נעורים -
היכן נעורי?

ועוד רז אחד לך אתודה:
נפשי ושרפה בלהבה;
אומרים, אהבה יש בעולם -
מה-זאת אהבה?

הפוכבים רמו אותי,
היה חלום - אך גם הוא עבר;
עתה אין לי כלום בעולם -
אין לי דבר.

הכניסיני תחת כנפך,
והי לי אם ואחות,
ויהי חיקך מקלט ראשי,
קן-תפלותי הנדחות.

"מאחורי הגדר" והביקור הראשון של ביאליק בארץ ישראל מרץ-מאי 1909

היישוב העברי הקטן בארץ ישראל נאחז התלהבות עצומה למשמע הידיעה הפתאומית על בואו הקרוב של המשורר. רבים הניחו בטבעיות כי מי שחיבר את המשובחים בשירי הגעגועים לציון, וכל שכן את שירי התהילה לאחיו המחוננים את עפרות הארץ, הוא האיש שייטיב להתרשם מגדולת מפעלם ויתן לה ביטוי נאצל כראוי לה. בבוקר 29 במרס 1909 נאסף קהל רב על חוף יפו לצפות באונייה המתקרבת, ובתוכו משלחות של כל האגודות והחברות הציוניות. קבוצות של תלמידים אחזו בידיהן זרי פרחים ועליהם שלטים המכריזים: 'למשוררנו הלאומי'. 'קשה למסור לבני הגולה את רשמיה של הילולה ארצישראלית, ושבעתיים קשה זה בנוגע להילולה זו, שתקפה את ארץ ישראל עם ביאת משוררנו' דיווח כתבו של 'העולם', השבועון הרשמי של ההסתדרות הציונית. ביאליק הובל בתהלוכה גדולה ברחובות יפו אל ביתו של חברו ש' בן ציון, בפאתי שכונת נווה צדק, שבו התאכסן. בערב נאספו לפחות אלף איש - והיו שהפליגו ואמרו אלפיים ואפילו שלושת אלפים - בחצר המלון "בלה ויסטה" ביפו לקבלת פנים רשמית, שבה נישאו לא פחות משמונה עשר נאומוי ברכה. ביאליק היה מותש ומבועת: 'דיברו ושרו, שרו ודיברו, עד כדי כך שזיעה קרה כיסתה אותי', כתב למאניה. אחד המברכים, נציגה של מפלגת פועלי ציון, היה דוד בן גוריון הצעיר, מעריצו של ביאליק משחר נעוריו, שבא במיוחד מן הגליל לחזות בפניו של המשורר. [...]

[...]עדות מכמירת לב על ההתרגשות שבה התרפקו הנאספים על המשורר היא התפריט, שהודפס במיוחד לרגל סעודה, וכל המאכלים בו נקראו בשמות שיריו של ביאליק; בשר צלוי - אריה בעל גוף, מרק - הברכה, חסה - אבן חציר העם, בשר עוף - אל הציפור, וכדומה. דף התפריט עצמו הוכתר בשם: מגילת האש [...]

[...]ההילולה סביב המשורר נמשכה בימים ובשבועות הבאים במלוא עוזו: שפעת טקסים, מופעי פרשים ומחולות, סעודות חגיגיות וקבלות פנים רבות משתתפים וגדושות נאומים קידמו את פניו בכל יישוב יהודי. ביאליק נלקח למושבות יהודה - ראשון לציון, נס ציונה, רחובות, גדרה ועקרונ. לאחר מכן יצא לפתח תקווה ולמושבות השרון - חדרה וזיכרון יעקב - והצפין עד חיפה, עמק יזרעאל, בקעת יבנאל והרי הגליל. חיי המושבות וחזותן עוררו בו בדרך כלל התפעלות מתונה, והוא הודה בשפה רפה בסימני התקווה הנשקפים מהן לעתידו של העם היהודי. כלפי יפו חש בעיקר סלידה, ותיאר אותה כ'עיירה מלוכלכת והולכת רכיל'. על נופי המזרח האקזוטיים של חולות, גמלים ומשוכות צבר כתב: 'כל זה מעורר את לבי מעט מאוד'. ככל שהתמשך המסע שקעה רוחו, וכל חפצו היה שיניחוהו לנפשו. הפער בין עוצמת ההערצה וגודל הציפיות שאפפו אותו לבין נמיכות הרוח שחש בינו לבין גבר עד ללא נשוא. בפני אשתו התוודה: 'הקהל מביט אלי כאל יש הראוי להתכבד, ואני יודע, שאני אין ואפס [במקור ביידיש: איך בין א גארנישט] - וזה מרגיזני. [...]

[...]ביקורו בארץ ישראל נחתם בנימה צורמת. ערב צאתו מיפו ערכה לו אגודת המורים העברים מסיבת פרדה, והכריזה במודעות כי המשורר יקרא בה יצירה חדשה שטרם נדפסה. לאכזבתם של שומעיו, שציפו לשמוע מפיו את פואמת התחייה שנכתבה בהשראת רשמיו מן הארץ, קרא בפניהם קטעים מסיפורו שבכתובים 'מאחורי הגדר', הנטוע בפרבר העצים של ז'יטומיר. אפשר שביקש לאותת להם שוב, כי שורשי חזונו אינם נעוצים בארץ ישראל המתחדשת אלא בעיירות הגולה. מתברר שהשומעים לא התרשמו מעוצמתם החושנית של תיאורי הטבע ומסיפור האהבה הטרגי הרבדים. הם התרעמו על עצם הנושא הגלותי, ותמהו במיוחד על העיסוק הנרחב בגייה רוסייה, בכלבה הנוב ובילדתה האסופית. העסקן היפואי מנחם שיינקין קם ונזף בביאליק, המשורר הגיב ברוגז והמסיבה הסתיימה במבוכה ובתחושת מועקה.

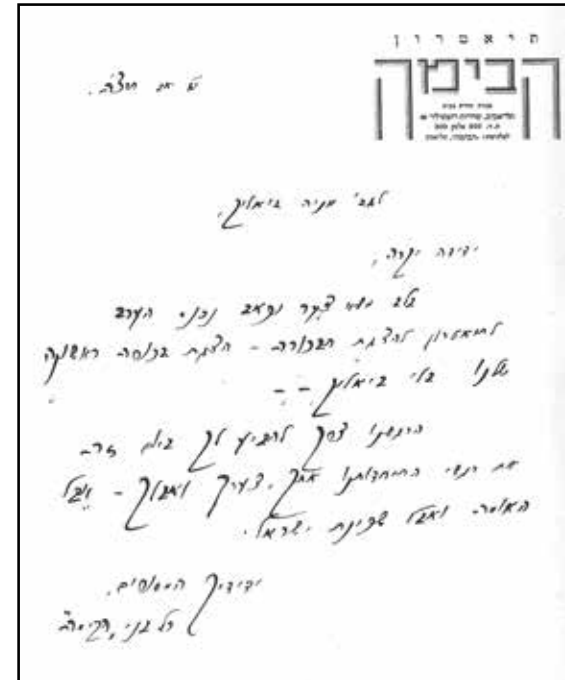
מתוך: "חיים נחמן ביאליק" מאת אברהם הולצמן, הוצאת מרכז זלמן שז"ר, 2009

על "הבימה"

(ח"נ ביאליק באספה בירושלים "למען הבימה", בתמוז תרפ"ח)

איני מומחה לענייני תיאטרון. איני חושב את התיאטרון לדבר שהוא צורך ראשון; איני עוסק בעניינים ציבוריים בכלל – ואם אחרי כל אלה נכנסתי ראשי ורובי לענייני "הבימה", הרי הסבה לכך היא מפני שהכרתי את המוסד הזה מראשית התהוותו ומאז נקשרתי אליו בקשר אמיץ. "הבימה", שאת חבריה אני חושב לשליחי האומה, הראתה בימי האפלה במוסקבה מסירת נפש ממש בעד הלשון העברית ובעד זכות קיומה. ימים של קדוש השם היו הימים האלה, כשהתעורר וכוח בשאלת הלשון העברית, שנגדה יצאו צוררי-ישראל משלנו, כלומר היהודים מהייבסקציה, ולעומת זה למדו עליה זכות, הרבה לא יהודים. הסופר הרוסי וויאדיסלב איבנוב דבר בשאלה זו דברים כאלה שהיו ראויים להישמע מפי אחד-העם ז"ל, והגורם לכך היתה "הבימה".

במוסד זה מצאתי אש קודש, חום נפש וחיבה גדולה לעבודה. ממש אותן המעלות שמצאתי בשעתי בישיבת וולוז'ין. כל כלי שנוצר עליו מצד מתנגדיה לא הצליח. הוא היה ה"מסדה", המצודה היחידה של מלחמת היהודים בצורריהם לקיומם הרוחני. כח כזה אי-אפשר שלא יהיה פורה, ואני זוכר להם את חסד-נעוריהם. איני חושב שהתיאטרון בכלל נוצר לשעשועים, לדעתי, יש בו טעם הרבה יותר עמוק. איני מסכים גם לדעה שהתיאטרון נוצר ע"י היוונים, עוד הנביאים שלנו השתמשו בצורה של חזיונות, כדי להטיף את נבואותיהם. איני מבקר אמנותי, אבל אני סומך על התהילות והתשבחות שפיזרו ל"הבימה" מבקרים מומחים בחוץ-לארץ, בכל מקום בואם הנחילו כבוד לאמנות העברית. אכן גם אחרי התהילות והתשבחות אין בחורי ישראל אלה מתפנקים במה שיש, אלא הם מחפשי-דרכים, הם רוצים בהשתלמות אמנותית יתרה. כדי שהתיאטרון העברי יעמוד בגובה גדול משל אחרים.

יש מימרא ש"עתידים שרי יהודה בא"י ללמד לאומות העולם תורה בבתי תיאטראות וקרקסאות שלהם" – ולפי שעה צריכים אנו ללמוד מאומות העולם. המורה הראשון של "הבימה" היה ווכטאנגוב ז"ל, והוא נתייחד בתוך החבורה, והלוואי שהיו לנו הרבה יהודים כ"גוי" זה. עכשיו תלמד "הבימה" תורה מעוד "גוי" ה' דיקי, העומד לבוא בקרוב לא"י לשם כך. איני חושש: אנו ניהד גם אותו... בתוך שאר הדברים, שאנו זוכים לבנות בביתנו הלאומי צריך להיות גם התיאטרון העברי, ומי כ"הבימה" מסוגלת לכך? אם ניתן לה לצאת לחוץ-לארץ, יהיה הדבר שערוריה לאומית גם כלפי פנים וגם כלפי חוץ, כי מה יאמרו הגויים? מוסקבה פרנסה תיאטרון עברי – וארץ-ישראל לא. אין ערוך להתועלת הגדולה שמוסד זה הביא ומביא להפצת הרעיון הא"י והלשון העברית. מאות אגיטטורים לא ישתוו לו בעבודה זו. ועד כמה אנו זקוקים להפצת הלשון העברית, לשון עברית אמיתית אפילו בא"י, תוכיח לנו האוניברסיטה העברית עם פרופסורים אחדים משלה, המרצים בלשון עברית רצוצה, שבורה ומגומגמת שהיא לנו לחרפה ולסמן דלות. עם שלשונו מגומגמת הוא כולו מגומגם...

כל רעיון ורעיון מתגלגל ובא, אמנם בדרך מעבר, לאותו הדבר הנקרא "מטבע" שעל ידו אפשר להוציא את הרעיון אל הפועל. וגם "הבימה" זקוקה לזה ועלינו להמציא לה, כדי שתוכל להישאר בא"י, שלה שאפה מראשית יצירתה.

מתוך מכתב של ביאליק למניה, אשתו

[...] יפו עצמה אינה מושכת את הלב. עיירה מלוכלכת והולכת רכיל. אבל מי שרוצה יכול לחיות כאן חיים נקיים ויפים. הכל תלוי ברצון וביכולת. צעות תכניות, שאני אולי אעבור עמך לכאן. אבל אין אלה לפי שעה אלא דיבורים סתם. מן הצורך לברר וללבן את זה ולעיין בדבר.

*גוטמן חי כקיסר. שכלו עמד לו לטובתו. הוא ידע להסתדר יפה ולכונן לו מצב טוב. גם שאר מכרינו (דיזנגוף, שיינקין וכו') חיהם כאן לא רעים. הדירות כאן טובות ונוחות, מלאות אור ואוויר זולות מאוד. שאר צרכי החיים יקרים כאן יותר מאשר באודיסה.

מה אכתוב לך עוד? על הקרונות של זרי פרחים, שאני מוליך איתי ומפזרם בדרך אחד אחד? על הצבר המשונה, הגדל כאן מסביב לגנים ושדות. על חמורים וגמלים וכפרים ערביים? על דקלים נאים? על ריחות מתוקים, מחיי נפשות, הנישאים באוויר מאחורי יפו? אם אומר את האמת – הרי כל זה מעורר את ליבי מעט מאוד [...] אני תופר לי כאן חליפת בגדים. ב"בצלאל" הגישו לי פועלי ציון במתנה עט של כסף, עבודת "בצלאל", כסף משךר. [...]

*ש. בן ציון, אביו של נחום גוטמן

יפו [1909]. 15.4.

מוסקבה, 30.3.1921

[...] ב"הבימה" שוקדים על המלאכה. ראיתי באחת החזרות קטעים מן "הדיבוק" של אנ-סקי – והרי זה נהדר. *שושנה התקוטטה עם "הבימה", אולם סבור אני, שיתפייסו. [...]

*השחקנית שושנה אביבית, מראשונות "הבימה" ומי שהייתה אמורה לגלם את תפקיד לאה בהצגת "הדיבוק".

עידו ריקלין (מחזה)

מחזאי, במאי ומתרגם. בוגר תלמה-ליון, ו-Central School of Speech and Drama, לונדון, 1990. כתב את המחזות "הלילה הקצר ביותר בשנה", "אובססיה", "פנטזיה" (ת.הספריה), "הרוזן ממונטה כריסטו", "הגיבן מנוטרדאם", "עפיפונים", "מיים בגן-עדן" (באר-שבע), "אמיל והבלשים", "אורה הכפולה", "הכיתה המעופפת", "זומו", "הידידת ההרים" (ת. המדיטק), "מלכת השלג" (תיאטרון ילדים באר שבע). בתיאטרון באר-שבע ביים לאחרונה את "המון רעש על לא כלום", "גלילאו", "רוחות", ו"גן הדובדבנים". באופרה הישראלית ביים את "האדוני והרוכל", "שייך", "חלום ליל קיץ", בבית האופרה של בראונשווייג, את "שתיקתו של ברוך". עם תזמורת המהפכה כתב וביים את "לנוע בלי לזוז - פנטזיה לתזמורת". זוכה פרס התיאטרון הישראלי לעבוד ובימוי "הרוזן ממונטה כריסטו" (2010). ההצגות "אמיל והבלשים" ו"אורה הכפולה" שכתב, זכו בפרס "הצגת השנה לילדים".

משה קפטן (בימוי)

מנהל האמנותי של תיאטרון הבימה. בוגר בהצטיינות של החוג לתיאטרון באוניברסיטת תל-אביב. בין עבודותיו בתיאטרון: "מיקה שלי", "עקומים", "המורדים", "סימיני דרך", "שייקספיר מאוהב", "LOVE, LOVE, LOVE", "עלובי החיים", "פליישר", "אוווטה", "נעצר בחצות", "שיער", "חיזור גורלי", "גבירתי הנאוה", "כנר על הגג", "ינטל", "עובד בשביל שניים", "האמת", "שם פרטי", "בחורים טובים", "קומדיה של טעויות", "ארוחה עם אידיט", "אם יש גן עדן", "רעל ותחרה", "כתם לידה", "אוליבר", "צלילי המוסיקה", "אבניו קיו", "הכבש הששה עשר", "בת הים הקטנה", "היפה והחיה", "סיפורי נרניה". זוכה פרס הבמאי לשנת 2006 ב"פרס הבמה לילדים ולנוער" עבור בימוי ההצגה "שומבצל". זוכה פרס הבמאי ע"ש יוסף מילוא לשנת 2008 עבור בימוי ההצגה "כנר על הגג". זוכה פרס היוצר המצטיין ע"ש השחקן שמעון פינקל לשנת 2013 עבור בימוי "גבירתי הנאוה". מנהל אמנותי בתיאטרון "המדיטק" לילדים ולנוער בשנים 2007 - 2010 ומנהל אמנותי של פסטיבל ישראל בשנים 2011 - 2014. נשוי לשחקנית מאיה מעוז ואב למיקה ואדם.

ערן עצמון (עיצוב תפאורה)

בוגר המסלול לעיצוב במה ב"סמינר הקיבוצים". בין ההצגות להן עיצב תפאורה - בת. הבימה: "לילה במאי", "ארוחה עם אידיט", "אם יש גן עדן", המחזמר "כמעט נורמלי", "רעל ותחרה", "החיל האמיץ שווייך" (בשיתוף ת. חיפה), "גברתי הנאוה", "חיזור גורלי", "פליישר", "עלובי החיים", "LOVE, LOVE, LOVE", "פרידה", "שייקספיר מאוהב", "המורדים" (בשיתוף ת. הקאמרי), "עקומים", "מיקה שלי". בת. הקאמרי: המחזמר "סאלח שבת", "מנהל הבית", "ריצ'רד השני", "ריצ'רד השלישי", "סיראנו דה ברז'אק", המחזמר "שיער", "אופרה בגרוש", "סיפור הפרברים", "תמונות מחיי נישואין" (בשיתוף ת. גשר), "ציד המכשפות", בת. ליסין: "ברודוויי פינת פרישמן", "ראודה", "הבנאליות של האהבה", "אקווס", "חלום של לילה בלב קיץ", "מראה מעל הגשר", "אביב מתעורר", "שינדלה", "מנדרגולה", המחזמר "אחים בדם", "33 וריאציות", "משאלה אחת מינה", "סוסים על כביש גהה", "החברות הכי טובות", "המקרה המוזר של הכלב בשעת לילה", "חנתולה על גג פח לוחט", "אלה גרוסמן", "ביבר הזכוכית", "השחקנית", "אהבת מוות"; בת. חיפה: "עץ אחרון בירושלים", "הר אדוני", "גזע"; בת. באר שבע: "פיאף", "נורה", "הרולד ומוד"; בת. הספריה: "נדנדה בשניים", "שוק המציאות"; בת. הערבי-עברי: "האוהל האדום", "נשים זרות"; בתיאטרונטו: "קפוצ'ינו ברמאללה"; בת. תמונע: "רומיאו ויוליה"; בפסטיבל עכו, 2008: "מתחם התפודים" (פרס על עיצוב תפאורה). בקבוצת המחול פרסקו: "בגדי המלך החדשים"; בת. המדיטק: "אורה הכפולה", "מפצח האגוזים", המחזמר "הקוסם מארץ עוץ"; בת. אורנה פורת: "הרפתקה בקרקס" (פרס על עיצוב תפאורה בפסטיבל חיפה להצגות ילדים, 2009). זוכה פרס התיאטרון על עיצוב התפאורה למחזמר "עלובי החיים".

דיקלה (מלחינה וזמרת)

מפיקה, כותבת, מלחינה ומבצעת. אלבומה הראשון "אהבה מוסיקה" (2000), נבחר לאחד מחמשת האלבומים הטובים ביותר ע"י קוראי "דיעות אחרונות". בהמשך הוציאה ארבעה אלבומים נוספים ("עולם", "ארלזוזורב 38", "ואם פרידה", "סיפור אופטימי"), שזכו בתארים רבים ונאחדת הקהל והובילו לבחירתה כזמרת השנה של רשת גימל שלוש שנים ברציפות. כמו כן, זכתה בפרס אקו"ם על האלבום הטוב ביותר. בין השירים הבולטים שכתבה והלחינה ושהכתירו אותה כאמנית המושמעת ביותר ברדיו: "בוקר טוב", "אין עוד אהבה כזאת", "היה לנו טוב", "ואם פרידה", "שבע בערב", "בדידותי הנהדרת", "מסקרה שחורה", "הוא כתב לי מאמי" ועוד. הלחינה את פס הקול לסרטים "גט- המשפט של ווייאן אמסלם", "בלדה לאביב הבוכה", "עדות" וכן את שיר הסיום לסדרה "אמא ואבא".

לינה קלריך (עיצוב תלבושות)

מעצבת בית תלבושות ומנהלת מתפרה. בוגרת תואר ראשון ושני באוניברסיטת תל אביב בעיצוב תפאורה ותלבושות. בין עבודותיה - בת. הבימה: "מי מפחד מווירג'יניה וולף", "מיקה שלי", "עקומים", "סימיני דרך", "שייקספיר מאוהב", "עלובי החיים", "אוווטה", "פאניקה", "גבירתי הנאוה", "רעל ותחרה", "לא ביום ולא בלילה", "כי בנו בחרת", "ארוחה עם אידיט", "מוריס שימל", "לילה במאי", "הזוג המזר", "איולף הקטן", "אוגוסט מחוז אוסייג", "שעה יפה ליוגה", "המחלוקת", "אנה קרנינה", "נודניק", "הנאהבים והנעימים", "יום הולדת לג'וזפה", "המאובן"; בת. גשר: "כולם רוצים להלוויד", "וריאציות לתיאטרון ולתזמורת", "מיסטר ברינק", "גן הדובדבנים", "מינכהאוזן או כל האמת על השקר"; בת. החאן: "אוסר"; בת. הקאמרי: "כובע הקש האיטלקי"; בת. באר שבע: "בית הקפה", "איזבלה", "נערה מהכפר"; בת. בית ליסין: "אני לא רפפורט"; בת. אורנה פורת לילדים ולנוער: "הממלכה של קנסוקיי", "צבעים בחול", "יש לי ילד זיגוג"; בת. המדיטק: "שמשון בר לשון", "פינוקיו". בשנים 1995-1998 קיבלה פרסים מטעם קרן התרבות "קרן שרת" ובשנת 1998 פרס יונסקו בפרויקט קבוצתי על עיצוב תפאורה למחזה "המלט" בתערוכה הבינלאומית PRAGUE QUADRENNIAL. מלמדת בחוג לתיאטרון, אוניברסיטת תל אביב.

יוסי בן נון (מוסיקה)

פסנתרן ומלחין. תואר ראשון מ"אקול נורמל סופרייר", פריז. תואר שני מ"מנהטן סקול אוף מיוזיק", ניו יורק. הופיע כסולן עם כל התזמורות הסימפוניות בארץ. הלחין וניהל מוסיקלית בכל התיאטראות בארץ. בין עבודותיו - בת. הבימה: "ההולכים בחושך", "בית ברנדה אלבה", "קופסה שחורה", "הנאהבים והנעימים", "חודש בכפר", "העז או מי זאת סלביה", "אנה קארנינה", "כל החיים לפניו", "כמעט נורמלי", "גבירתי הנאוה", "אדיפוס - תיאור מקורה", "אוווטה", "פליישר", "עלובי החיים", "שלוש אחיות", "סימיני דרך", "המורדים" (בשיתוף ת. הקאמרי), "מיקה שלי"; בת. בית ליסין: "יומנים", "אלטלנה", "חשמלית ושמה תשוקה", "הדוד וניה", "מלאכת החיים", "סוסים על כביש גהה"; בת. באר שבע: "קומדיה של טעויות", "השחקן"; בת. הקאמרי: "אשכבה", "נורה", "הבכיינים", "כטוב בעיניכם", "מעין הכבשים", "אמא קוראז", "המלט", "המפיקים", "החגיגה", "היה או לא היה", "כנר על הגג", "שמו הולך לפניו", "ינטל", "גטו", "איחש פישר", "האריסטוקרטים", "קברט", "קזבלן", "רומן משפחתי", "בפסטיבל עכו: פרומוט"; בת. אורנה פורת לילדים ולנוער: "הברוזון המכוער"; בת. המדיטק: "אוזו מוז", "ציפור הנפש", "לרקוד עם אבא", "פרידיננד פדצור", "נחמן". זוכה קרן שרת במשך 12 שנים ברציפות. פרס אקו"ם להלחנה לתיאטרון, 1992. פרס מרגלית להלחנה לתיאטרון, 2000. פרס התיאטרון, 2004 על "הנאהבים והנעימים". פרס מלחין השנה לילדים, 2008 על "אוזו מוז".

שחר פנקס (דרמטורגיה)

בוגרת תואר שני בבימוי, החוג לתיאטרון בפקולטה לאומנויות, אוניברסיטת תל אביב. בין עבודותיה כמחזאית: "ארץ חדשה" (בשיתוף עם שי פיטובסקי, ת. הבימה), "בשר גבירתי ורבותי" (אנסמבל הרצליה), "אבא שלי לא ציפור" (פסטיבל ישראל), "תהילה", "האדרת", "בדמי ימיה" (ת. החאן), "אדם לא מת סתם", "המאהב", "אבא גוריו", "סיפור פשוט", "לבד בברלין" (ת. הבימה), "הוא הלך בשדות" (ת. בית ליסין), "בימינו לא יוצאים לדו קרב" (ת. באר שבע). בין עבודותיה כדרמטורגית: "אורסטט ואלקטרה - משפט רצח" (התיאטרון הלאומי קפריסין). "כנרת כנרת", חלום ליל קיץ" (ת. החאן) "הסוחר מוונציה", "לא אשנא", "הקמצן", "סימיני דרך", "מיקה שלי" ועוד (ת. הבימה). זוכת פרס רוזנבלום 2014, בפרס התיאטרון הישראלי. בשנת 2013 זכתה בפרס מחזאית השנה על ההצגה "אדם לא מת סתם".

מורן אבולוף (דרמטורגיה)

נולדה בירושלים. שירתה בצה"ל כמוזיקאית מצטיינת. סיימה תואר שני בהצטיינות בבית הספר הגבוה למוזיקה בליפציג, גרמניה. היתה חברה באנסמבל האופרה בראונשווייג, גרמניה במשך תשע שנים, והופיעה גם כאורחת בבתי אופרה של ברמן, האלה, פונקפורט, אמסטרדם ודרזדן. בשנים האחרונות מתגוררת בישראל ומופיעה בקונצרטים ובהפקות האופרה הישראלית. תלמידת אוניברסיטת תל אביב במסלול הסבה לקראת תואר שני בעבודה סוציאלית.

אביחי חכם (תנועה)

זכה בשלושה פרסי התיאטרון בין עבודותיו: "אוליבר טוויסט" - פריז. בת. הבימה: "גברית הנאוה", "אוטטה", "פרידה" - תיאטרון מחול (בימוי וכוריאוגרפיה), "לילה 1 באפריל". בת. הקאמרי: "הם יורים גם בסוסים", "שיער", "סיפור הפרברים". בת. הפרטי: "סביב העולם בשמונים יום" (בימוי), פסטיגל 2018 (כוריאוגרפיה ובמאי משנה). כוריאוגרף ראשי בתוכנית הטלוויזיה X-factor. מעביר סדנאות בסגנונות שונים, ברחבי הארץ והעולם.

אבי יונה בואנו (במבין) (עיצוב תאורה)

יליד תל-אביב. לאחר שירותו הצבאי החל להתמחות בעיצוב תאורה למופעי רוק ולדיסקוטקים בארץ. ב-1982 נסע לבריטניה ועבד בין היתר עם להקת "הקורן". מייק אולדפילד, דייוויד גילמור, רוג'ר ווטס, מיטלוף, סטיבי וונדר, נינה סימון ומיילס דייוויס. עם חזרתו ארצה שב לעבוד עם אמנים, להקות ותיאטרונים שונים בארץ ובהם הקאמרי, הבימה, תיאטרון גשר, תיאטרון באר-שבע והתיאטרון העירוני חיפה. היה למעצב הבית של אנסמבל עיתים של רינה ירושלמי. עיצב תאורה להפקות מחול רבות של האופרה הישראלית, לרבות הפקות הענק במצדה. כן עיצב תאורה לבלט קולברג, קארט בלאנש, NDT, הבלט המלכותי הדני, בלט באזל, בלט הלסינקי, גראנד בלט קנדיאן וכן להקת ענבל, ענבל פינטו ואבשלום פולק ולהקת LEV של שרון אייל וגיא בכר. משנת 1990 משמש מעצב הבית של להקת בת-שבע, בה עיצב תאורה ליצירות רבות. זכה בפרס עיצוב התאורה בפרס התיאטרון הישראלי 11 פעמים בשנים 2010-1995. כן בפרס שפירא על פיתוח שפה ייחודית לעולם המחול (1993), בציון לשבח פרס משה הלוי לאמנות הבמה (1996) ובפרס על הישגים יוצאי דופן מידי ארגון Thea של דיסני (2008).

עופר עמרם (עיצוב בובות)

בוגר הסטודיו למשחק בהנהלת ניסן נתיב תל-אביב. מעבודותיו כשחקן: במסגרת קבוצת צעירי הבימה: "זוגיות", "במלחמה כמו במלחמה", "עקב אכילס", "החיים בשלוש גרסאות". בתיאטרון העברי: "לקוד עם אבא". יצר עם רננה רז מספר עבודות תיאטרון מחול, ביניהן: "לבקש כוכבים", "רפאים", "Underland", "Motel", "מרטיניק", "You Make Remake", "אוב" בתיאטרון הבימה 2007; "השימוע" מאת רננה רז 2015, "אופוריה" בתיאטרון חיפה 2015, "וידיזים" לעונת התרבות, ירושלים 2016, ו"Warf" מאת רננה רז 2017. הדרך הפעלת בובות בהצגות: "תהילה", "תמונות מחיי הכפר" (החאן); "אדם לא מת סתם", "השבועה", "מאחורי הגדר" (הבימה). מעבודותיו כבמאי: "עד שקר" 2007; "חקירת שיניים" 2009 (פסטיבל תיאטרון קצר בצוותא); "פינוקים", תיאטרון הסמטה 2011; כתב וביים את "סיפורו של איש בודד" לפסטיבל עכו 2006 (עברה) זכה בפרס הבמאי הטוב ביותר בפסטיבל Baj Pomorski, פולין 2007, וכן בתואר הצגת השנה בפרינג' 2007; "סנטורים", פסטיבל עכו 2009; "מיצ מיצ לימונדה", תיאטרון חיפה 2014; "גור חתול אדם ארוך שיער", פסטיבל חיפה 2015; "Choreomania" פסטיבל תיאטרון רחוב בבת ים 2015; "Karaoke 2016", פסטיבל עכו 2016; "אדגר", מרכז נא לגעת 2017.

ויטלי רוזנצפט (עיצוב בובות)

יליד אוקראינה. בוגר קורסים ברישום וציור בפקולטה לאמנות חזותית באוניברסיטה העממית. בוגר לימודי אמנות - עיצוב וייצור תפאורות, אביזרים ובובות לתיאטרון, ממכללה אמנותית טכנית באודסה. עבד בתיאטרון "הקיבוץ" בייצור מסכות ובתיאטרון בובות פרטיים להפקות בפסטיבל עכו ובתיאטרון חיפה. כמו כן, כמודילסט של דברי יודאיקה בחברת "סילבר" וכצורך בחברת Exclusive Diamonds International. משנת 1995 עובד בתיאטרון "הבימה" בייצור אביזרים, פיסול וצביעת תפאורות. חבר איגוד הציירים והפסלים גבעתיים-רמת גן. משתתף בתערוכות ציור, רישום ופיסול.

שני מיל-מן (תרגום, שפה ודיבור)

בעלת תואר שני בלימודי תיאטרון מהאקדמיה לאמנויות התיאטרון במוסקבה. עבדה כדרמטורגית ומנהלת מוזיאון תיאטרון "מליה ברזינה" לציודו של הבמאי אנטולי אפרוס, כמו כן עבדה בתיאטרון וכסגנון, באולפני קולנוע "מוספילם" וב"בית המרכזי של האמנים". ב-1990 עלתה לישראל והתקבלה ללימודי תואר שלישי בחוג לתיאטרון באוניברסיטת ת"א. מקבלת עבדה כמנהלת הצגות בתיאטרון לילדים ולנוער וכמנהלת הפקות בבית ספר למשחק בית צבי. ב-1993-1995 שימשה כאחראית קשרי תרבות בשגרירות ישראל במוסקבה והוציאה לפועל פרויקטים משותפים ראשונים בין המדינות. בשנת 2002 סיימה בארגון המסע הראשון של תיאטרון הבימה למוסקבה. עם חזרתה ארצה עבדה בתיאטרון "גשר" כעוזרת למנהל האמנותי יבגני אריה וכרכזת המחלקה האמנותית.

יגאל שדה (חנינא-ליפא)

בוגר בית הספר הגבוה לאמנויות הבמה "בית צבי", 1986. בין תפקידיו - בת. הבימה: "רמה", "ליל העשרים", "חתונת דמים", "בחורים טובים", "מלך היהודים", "משרתם של שני אדונים", "זעקי ארץ אהובה", "שלוש אחיות", "ביקור הגברת הזקנה", "השושנה המקועקעת", "החייל האמיץ שוויק", "נמר חברבורות", "הר לא זז", "מרי לו" (ריקוד), "חודש בכפר" (ראקטיון), "מלחמה" (ה'), "אנטיגונה" (קריאון), "דיבוקים", "טיקוצ'ין", "אותו הים" (הסופר/ קשיש יווני), "איוולף הקטן" (אלפרד אלמרס), "כוכב יאיר" (גבריאל), "מסילה לדמשק" (קפלן), "שרי המלחמה", "איש חסיד היה", "הסוחר מוונציה" (שיילוק), "המאהב" (אדם), "ענת דודים", "יהוא" (זיף), "פליישר" (הרב אנגל), "עלובי החיים" (ז'אבר), "שלוש אחיות" (טונבאך), "מיכאל קולהאס" (עו"ד/מרטין לותר), "עושה כרצונו" (הרב זילבר), "המלך ליר" (הרוזן מגלוטטר); בת. באר שבע: "תמונות ציד", "אהבת החייל", "מותו של סוכן", "איוולף הסוררת", "זודתו של צ'רל", "הנפש הטובה מסצ'ואן", "טובת המולדת", "הביצה", "בוגנים", "דון ז'ואן", "מפיסטו"; בת. הספרים: "בשפיל"; בת. החאן: "אנה גלקתיה" (סורדו), "נוף ילדות" (ריימונד), "מידה כנגד מידה" (אנג'לו), "שמיים" (שילר), "הבתולה מלודמיר", "האישה מן הים" (הזר), "השחקן" (קוסטיה), "השיבה למדבר" (עזיז), "נדל"ן" (ריקי רומא); בת. הרצליה: "תנינים" (נאדל), ערב שירי אלתרמן.

דוית גביש (ציפא-לאה)

בוגרת מגמת התיאטרון בתיכון אלון רמה"ש ובוגרת החוג לתיאטרון באוניברסיטת תל אביב, 1994. בין תפקידיה - בת. הבימה: "מריוס", "מנדרגולה", "מלכוד 22", "מלחמת אחים", "מעגל הגיר הקווקזי" (גרשה), "בית ברנדה אלבה" (המשרתת), "יומנה של אנה פרנק" (מיפי), "מניין נשים" (חנה קשמן), "שמונה נשים" (פיארט), "אנטיגונה" (אורדיקה), "אכזר ורחום", "חברון", "דיבוקים", "אלף לילה ולילה", "השחקן" (פולינה), "כתם לידה" (רבקה), "מונוגמיה" (אליס/ מלכת הלבבות), "שרי מלחמה" (רינה העיתונאית), "הזוג המוזר", "החותנת", "אנה קרנינה", "קוויאר ועדשים", "החייל האמיץ שוויק", "החולה היהודי" (דליה), "אבא גוריו" (מאדאם ווקה/אמו של ראסטיניאק), "גברית הנאוה" (גב פירס), "חסים מסוכנים" (מאדאם דה וולאנז'), "לבד בברלין" (הטה הברלה), "1984" (גברת פרסונס), "שייקספיר מאוהב" (המלכה אליזבת), "עלובי החיים" (גברת טנארדייה), "מיכאל קולהאס" (אליזבת), "עיתונאי על תנאי" (אורנה) וכן: "משהו עגנון" (נאמן הפקות), "היפהפה האדיש" (מונודרמה), "בוייטרה הגזלן" (ת. הקאמרי), "אימפוטנציה" (פסטיבל מחזאות מקורית, תיאטרון הסימטה), "הטיפול" (מרכז הפרינג'). בטלוויזיה: "מייקל". זוכת פרס ע"ש השחקן רפאל קלצ'קין, 2002.

ליא קניג (שקוריפנישטיכא)

כלת פרס ישראל במשחק, 1987. ילידת פולין. בת להורים שחקנים, למדה משחק באקדמיה לאמנות בוקרשט ובגיל 17 החלה לשחק בתיאטרון היהודי. עלתה ארצה ב-1961 וזמן קצר לאחר מכן החלה לשחק ב"הבימה". שיחקה באין ספור הצגות בתפקידים מרכזיים. בין תפקידיה - בת. הבימה: "המלך ליר" (ליר), "שלוש אחיות" (אולגה), בשיתוף ת. הקאמרי, "מה עושים עם ג'ני" (ג'ני), "פתאום הגיע סתיו" (אלכסנדרה), "ענת דודים" (המאמע), "משהו טוב" (קיי), "רעל ותחרה" (אבי ברוסטר), "לא ביום ולא בלילה" (סוקולובה), "כל החיים לפניו" (רוזה), "מוריס שימל" (תולבריינה), "הנהג של מיס דיזי" (דיזי), "סונטת סתיו" (שרלוט), "מועדון האלמנות העליזות" (לוסיל), "בראשית" (חנה), "אמא קוראז'" (קוראז'), "הכיסאות" (סמירמיס), "פילומנה" (פילומנה), "מכלת" (לאיטשה), "תשוקה" (נל), "המלט" (גרטרוד), "יומן חוף בריטון" (קייט), "החוזה" (האם), "השקיעה" (פוטפובנה), "מירלה אפרת" (מירלה/מחלה), "גן הדובדבנים" (רניבסקייה), "מלאכת החיים" (לביבה), "זהב" (סימה), "חתונת הדמים" (האם), "הקוסם מברוקלין" (אילין פולק), "ביקור הגברת הזקנה" (קלרה), "שלוש נשים גבוהות", "סוניה מושקט" (לידה), "מדריך למטייל בוורשה" (מרגה יוסברג), "יום הולדת לג'וזפה" (סיסי), "בית ברנדה אלבה" (לה פונסיה), "אהבים את אופל" (אופל), "ללכת עד הסוף" (ג'נט ברמיסטר), "פרפרים הם חופשיים" (גב' בייקר), הצגות היחיד: "אוסקר וזודה רוזה", "כוכבים ללא שמיים". בת. בית ליסין: "הרוזל ומוד"; בת. יידישפיל: "מדריך למטייל בוורשה" (מרגה יוסברג) ועוד. זוכת פרס רוזנבלום למשחק (1997), קיבלה תואר דוקטור לשם כבוד מאוניברסיטת תל אביב, באר שבע, בר-אילן ומהטכניון. זוכת פרס א.מ.ת. (2012) ע"י קרן א.מ.ן בשיתוף ראש הממשלה, על הישגים פורצי דרך בתחום התרבות והאמנות הבלתי מתפשרים שלה בתיאטרון. בחג העצמאות ה-70 למדינה נבחרה להדליק משואה.

עלא דקה (נח)

בוגר בית הספר גודמן למשחק בבאר שבע, 2016. בין תפקידיו - בת. באר שבע: "הלוויה חורפית" (לצ'ק), "בימינו לא יוצאים לדוד קרב" (טומאק), "סוליקא" (אמיה). בקולנוע: "שבעה ימים באנטבה", "הבן דוד", "מעבר להרים ולגבעות". בטלוויזיה: "תאג"ד", "המדרשה", "מונא", "פרקליטות מחוז תל אביב". מועמד לפרס אופיר לשחקן המשנה הטוב ביותר לשנת 2017 על הסרט "הבן דוד". מועמד לפרס התיאטרון בקטגוריית השחקן המבטיח על תפקידיו בהצגות "בימינו לא יוצאים לדוד קרב" ו"סוליקא".

גל גולדשטיין (נח)

בוגר בית הספר הגבוה לאמנויות הבמה "בית צבי", 2017 בהצטיינות. בוגר מגמת תיאטרון ב"תלמה ילון" בהצטיינות. במהלך לימודיו זכה במלגות רבות, ביניהן: מלגה ע"ש צבי קליר על הצטיינות בלימודים, מלגת קרן התרבות אמריקה-ישראל, מלגת חג המחזמר "דור המחר". בין תפקידיו - בת. הבימה: "שייקספיר מאוהב", "המורדים" (יאלי), "עקומים" (וולף/קורפורל), "המלך ליר" (מלך צרפת); בת. הספרייה: "יוסף וכתונת הפסים המשגעת" (יוסף), "פגישה לאין קץ", "מקבת"; בת. בית ליסין: "אוליבר". בטלוויזיה: "כוכב הצפון".

אינה בקלמן (מרינקא)

בוגרת הסטודיו למשחק מיסודו של יורם לוינשטיין, 2015. במסגרת לימודיה השתתפה בהצגה "הדוכסית ממאלפי". בקולנוע: אני לא מאמין אני רובוט. בטלוויזיה: "תאג"ד", "ההרמון", "מתים לרגע", "המלכות", "הסטייליסטית", "דר' קוראז", "שאטו עין כרם", "כדברא 2", "אדוני המאמנת", "אליפים".

שפי מרציאנו (שקוריפין)

בוגר הסטודיו למשחק של יורם לוינשטיין, 2013. בין תפקידיו - בת. הבימה: "המאהב" (נעים), "חיזור גורלי", "יחסים מסוכנים" (אזולן), "סיפור פשוט" (הירשל הרביץ), LOVE, LOVE, LOVE (ג'ימי), "פילומנה" (אומברטו), "התקווה" (רמי מורה/רחמים הצעיר); בת. המדיטק: "הכיתה המעופפת"; בת. אורנה פורת לילדים ולנוער: "טופלה טוטוריו". זוכה פרס השחקן המבטיח לשנת 2014 עבור תפקיד נעים בהצגת "המאהב".

רותי לנדאו (גברת כץ)

בוגרת "בית צבי". בין תפקידיה - בת. הבימה: "בוסתן ספרדי" (לונה), "קן הקוקייה" (האחות פלון), "מניין נשים" (איטה), "הנאהבים והנעמיים", "שמנונה נשים", "חתונה מושלמת" (דפני), "אנה קרנינה" (הנסיכה בטסי), "ההותנת" (גילה), "כתם לידה" (השדכנית), "ביקור הגברת הזקנה" (אשתו של איל), "מירלה אפרת" (חנה דבורה), "עשר דקות מהבית" (אסתר וקסמן), "יחסים מסוכנים" (מאדאם דה רוזמנד), "סיפור פשוט" (ברטה), "תמונתו של דוריאן גריי" (אגתה), "הסיפור של נינה", "שייקספיר מאוהב" (אומנת), "ספינינג" (רות), "פילומנה" (רוזאליה), "עושה כרצונו" (אהובה). בפסטיבל עכו: "בצחוק ודמע", "נפט"; בת. הספרייה: "כאלו בחלום"; בת. באר שבע: "המלאך החולו"; בת. לילדים ולנוער: "פצפונת ואנטון", "העד"; בת. השעה: "העולם על פי אלון". בקולנוע: "ולקחת לך אישה". בטלוויזיה: "מייקל", "חלומות נעורים", "משפחת עזאני", "אוטונומיות", "לצבי יש בעיה".

הילה שלו (איטה כץ)

בוגרת הסטודיו למשחק מיסודו של יורם לוינשטיין, 2012. בין תפקידיה - בת. הבימה: "השבועה" (שדה/מפעילת בובת לוד), "המאהב" (דאפי), "חיזור גורלי", "משפחה עליזה" (מרי), "סיפור פשוט" (מינה צימליך), "LOVE LOVE LOVE" (רוז), "אגדת רובינא" (חנה רובינא, בשיתוף ת. השעה), "סימיני דרך" (נעמי א), "קח את אבא שלך ולך לעזאזל" (חגית), "המורדים" (זמרת). "מסע הדוד מקס" (ת. חיפה). "שרוליק" (סליה בשיתוף ת. הקאמרי). "כטוב בעיניכם" (ת. המדיטק בשיתוף ת. בית ליסין), "הכבש הששה עשר" (ת. המדיטק בשיתוף ת. ארצי לנוער), "מומו", "מופע זוגי" (ת. המדיטק). בת. אורנה פורת לילדים ונוער: "אי המטמון".

ולדימיר פרידמן (טראפיים)

בוגר האקדמיה לתיאטרון במוסקבה. עלה לישראל בשנת 1991. בין תפקידיו בתיאטרון - בת. חיפה: "שטרודל"; בת. באר שבע: "הכל בגן", "נורה", "בוגד"; בת. הסימטה: "משחק ילדים"; בפסטיבל תיאטרונטו, 2015: "רואה קולות"; בפסטיבל עכו: "מנוחה נכונה"; בת. לילדים ולנוער: "הגולם"; בת. תמונע בשיתוף ת. הקאמרי: "על הספסל". בנוסף, השתתף בהצגות: "המלך עושה עלייה", "אידית פיאף" ו"נגמל". זוכה פרס האקדמיה לתיאטרון ישראלי לשנת 2006, לשחקן הטוב ביותר בקטגוריית פרינג' על תפקידו בהצגה "על הספסל". פרס "אישה השנה" של העלייה הרוסית בתחום קולנוע והתיאטרון, 2004. זוכה פרס השחקן הטוב ביותר לשנת 1990, על תפקידו בהצגה "המהגרים" בתיאטרון ברוסיה. יוצר הצגת היחיד, "שם נולדתי" (כתיבה בימיו ומשחק), המבוססת על סיפורו האישי ועליתו לישראל. ההצגה הועלתה למעלה מ- 2200 פעמים בכל רחבי הארץ, משנת 1996 ועד היום.

אלכס קרול (גריגורי)

שחקן ומוזיקאי. בוגר הסטודיו למשחק מיסודו של יורם לוינשטיין, 2012. זוכה מלגת חב' סנו-משפחת לנדסברג לשחקן מבטיח. זוכה הפרס על שם אלה דן לשחקנים צעירים מצטיינים, 2017 על תפקידו בהצגה "1984". בין תפקידיו - בת. הבימה: "המלך ליר" (אדמונד), "הילד חולם" (בשיתוף ת. הקאמרי), "מיכאל קולהאס" (היונקר ונצל פון טרונקה), "1984" (ווינסטון), "לבד בברלין", "קורילונס" (אופידיוס), "אדיפוס- תיאור מקרה" (אדיפוס), "נעצר בחצות" (האנס ליטן), "הכתה שלנו" (רישק, בשיתוף ת. הקאמרי), "אדם לא מת סתם" (יאשק לייב). "שרוליק" (הקאמרי בשיתוף יורם לוינשטיין); בת. באר שבע: "הכל אודות חווה", "המורה של סלמנקה". "מומו" (ת. המדיטק). "הכבש השישה עשר" (ת. ארצי לנוער), "דלתות" (ג'ים מוריסון, צוותא בשיתוף יורם לוינשטיין). בחו"ל: פסטיבל התיאטרון של בלומנאו, ברזיל 2012, "דונה פלור נשואה לשניים" (ואדיניו). FESTIVAL OLIVE, במילאנו: מחזמר בהשתתפותו שאותו גם הלחין. מאסטר קלאס עם הבמאי הרוסי לב דודין ונבחרו המורים של האקדמיה למשחק בסנט פטרסבורג. בטלוויזיה: "תאג"ד" (אלכס הרופא), "גוגרי אימפריה" (אוטו), "יום האם". קולנוע: "קאפו בירושלים". מופיע ברחבי הארץ עם המופע "מי אני באמת" המורכב משירים שכתב והלחין.

רוברטו פולק (מוט'ל)

בוגר לימודי משחק באוניברסיטת תל אביב. בין תפקידיו בתיאטרון - בת. הבימה: "עקומים" (הדוד פרדי), "מיכאל קולהאס", "תמונתו של דוריאן גריי" (פרנסיס/משרת), "סיפור פשוט" (ברוך מאיר הורביץ), "הבן הטוב" (אריה), "עת דודים" (סניה), "אדם לא מת סתם" (נחום לייב), "טייבלע והשד שלה", "הדיבוק" (המשולח), "מוריס שימל" (בשיתוף ת' חיפה), "ביקור הגברת הזקנה" (מפקד המשטרה); בת. נווה צדק: "אדם בן לב", "מחלקה 3 כיתה 1"; בת. בית ליסין: "שיחות עם אבי", "חשמלית ושמה תשוקה"; בת. באר שבע: "זינגר", "יתוש בראש"; בת. חיפה: "הפולשתניאית", "מקבת", "הבולשת חוקרת", "נשף מסכות", "הבחורים בדלת ממול", "המקום ממנו באתי", "המלביש" (המלביש); בת. הקאמרי: "אחרי החגים", "שירה"; בצוותא: "דממה"; בת. תמונע: "מעשה בטבעת". בטלוויזיה: "ארץ מולדת", "סיפורים בראש", "התזמורת", "הם יגיעו מחר", "כל דיכפין", "המשד" (קחול), "השמינייה" (רוברטו), "מתים לרגע". בקולנוע בהפקות בינלאומיות: "שתיקות של משורר" (גרמניה), "החולמים" (צרפת), "החיה" (ארה"ב), "גנבים בלילה", "פגישה עם נוס" (אנגליה). בארץ: "אות קין", "מאחורי הסורגים", "אל עצמי", "המאהב", "נו טה מטס", "גמר גביע", "פגישות ופרידות", "ללקק את התות", "שממיה חשמלית ושמה משה", "התחלפות", "גט", "הלוויה בצהריים", "הבשורה על פי אלוהים".

עמוס בוארון (ברל'ה)

בוגר בית הספר למשחק ב"סמינר הקיבוצים". בין ההצגות בהן השתתף - בת. הבימה: "יוליוס קיסר", "לב טוב", "כריש פטיש", "מראה מעל הגשר", "נשיקת אשת העכביש", "חבילות מאמריקה", "ללכת עד הסוף", "ביקור הגברת הזקנה", "אם הבית" (מיכה), "המאהב", "חיזור גורלי", "הבן הטוב" (מוטי), "אשה בורחת מבשורה", "שייקספיר מאוהב", "המלך ליר". בימיו וכתביה: "שפוי לא שפוי". בטלוויזיה: "שמשי", "הפגימות", "כן או לא", "אהבה מעבר לפינה", "צימרים", "ניו יורק". בקולנוע: "אחד פלוס עשר".

הצלחות הממשיכות

סימני דרך

מאת אורן יעקבי וג'ורא ילום
בימוי: משה קפטן

פילומנה

מאת אדוארדו דה' פיליפו
בימוי: רוני פינקוביץ'

התקווה

מאת רוני פינקוביץ'
ובבימויו

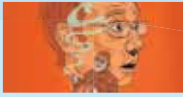
ספינינג

מאת אשכול נבו, עירית הורביץ לוז
אמנון וולף
בימוי: רוני פינקוביץ'

עיתונאי על תנאי

מאת גיא מרז
בימוי: נורמן עיסא

המורדים

מאת עדנה מזי"א
בימוי: משה קפטן

1984

מאת ג'ורג' אורוול
עיבוד: רוברט אייק ודאנקן מקמילן
בימוי: עירד רובינשטיין

פרידה

יצירה לתיאטרון מחול
מאת אביחי חכם

בעלה של אשתי

מאת מירו גאברן
בימוי: רוני פינקוביץ'

הצמח של אבא

מאת אמנון לוי ורמי דבון
בימוי: רוני פינקוביץ'

מה עושים עם ג'ני?

מאת דר. ויילד
בימוי: הלל מיטלפונקט

משפחה עליזה

מאת רון קלארק וסם בובריק
בימוי: נתן דטנר

בוסתן ספרדי

מאת יצחק נבון
בימוי: צדי צרפתי

בקרוב

רוצח

עפ"י ספרו של עמרי אסנהיים
"לתפוס רוצח"
מאת מוטי לרנר, בימוי: חנן שנר

הרובוטים

קומדיה מאת עוזי וייל ורוני סיני
בימוי: רוני פינקוביץ'

כפרה

מאת דפנה אנגל ושי להב
בימוי: דפנה אנגל

פרטואר הבימה

מאחורי הגדר

עפ"י חיים נחמן ביאליק
מאת עידו ריקלין
בימוי: משה קפטן

זרים מושלמים

עפ"י תסריט מאת פאולו ז'נובה
עיבוד: ארז דריגס

המלך ליר

מאת ויליאם שייקספיר
תרגום: דורי פרנס
בימוי: גדי רול

מיקה שלי

מחזה מוסיקלי
משירי יאיר רוזנבלום
מחזה: גדי ענבר
בימוי: משה קפטן

עקומים

מאת מרטין שרמן
בימוי: משה קפטן

הילד חולם

מאת חנוך לוין
בימוי: עמרי ניצן
בשיתוף התיאטרון הקאמרי

הרפתקאות דוד אריה

הצגת ילדים
מאת יניץ לוי
בימוי: רוני פינקוביץ'

קח את אבא שלך ולך לעזאזל

מאת רמי ורד
בימוי: אמיר י. וולף

עושה כרצונו

מאת מוטי לרנר
עפ"י ספרה של אסתי וינשטיין
בימוי: איה קפלן

אוסרת אינגדשט (זמרת מחליפה לדקלה)

בוגרת הסטודיו למשחק של יורם לוינשטיין, 2013. זוכת מלגה ע"ש אוהלה הלוי ומלגת "קין שרת", 2013. זוכת פרס השחקנית המבטיחה בתיאטרון "הבימה" ע"ש אלה דן, 2015. בין תפקידיה - בת. הבימה: "השבועה" (לילית/ יורד ים), "אלוהים מחכה בתחנה" (אמל), "אבא גוריו" (ויקטורין), "חסים מסוכנים" (אמילי/ז'ולי), "קורילונס" (וירגיליה), "אין סוף", "1984" (ג'וליה), "הילד חולם" (בשיתוף ת. הקאמרי, אשה נרדפת / נוסעת מנחמת / ילד מת חוזה), מיקה שלי (דבי). בתיאטרון הפרטי: "פסטיבל" 2016-2015. בטלוויזיה: Tyrant (הרוזן, YES) סדרת הנוער "שכונה" (ערוץ ניקלאודיון).

י ל ד י מ

איל איבשין (נח)

תלמיד בקמפוס אריסון לאומנויות במגמת תיאטרון וקולנוע. בת. הבימה: "שייקספיר מאוהב" (ג'ון וובסטר).

הראל ואליס (נח)

תלמיד בבית ספר לאומנויות בתל אביב. בת. הבימה: "מיכאל קולהאס" (בנו של קולהאס/ נער אורוזה).

ליאן ארליך (מרינקא)

בת 10.5, לומדת בבית ספר לאומנויות בתל אביב. מתאמנת בהתעמלות אומנותית מגיל חמש והייתה אלופת ישראל. שיחקה ב"סמינר הקיבוצים" בהצגה "הנסיך הקטן".

אלינה גליצ'נקו (מרינקא)

לומדת בבי"ס לאומנויות ע"ש אריסון בתל אביב. השתתפה בתחרויות לריקודים סלוביים (מקום שני) ובתחרויות שירה (מקום ראשון).

ר ק ד נ י מ

אור דנון

בוגר האקדמיה למוסיקה ולמחול בירושלים. רקדן מצטיין בצה"ל. בשנים בין תפקידיו - בת. הקאמרי: מחזות הזמר "קברט", "כנר על הגג" (בתפקיד הכנר), "שיער", "סיפור הפרברים", "שורת המקלה" (לארי). בטלוויזיה: "נולד לרקוד" 3.

אדר ריקליס

בוגרת תיכון האומנויות ע"ש תלמה ילין. בעלת תואר ראשון ותעודת הוראה מטעם האקדמיה הגבוהה למוסיקה ולמחול בירושלים. בוגרת המסלול להכשרת רקדנים של "ביכורי העיתים". עבדה עם הכוריאוגרפים: ברק מרשל, סהר עזימי, רננה רז, אריאל כהן, אוסנת קנלר, סופיה קרניץ, נדב צלנר, אביחי חכם ועוד. בין תפקידיה - בת. "הבימה": "פרידה"; בת. הקאמרי: מחזות זמר "שיער" ו"סיפור הפרברים". כמו כן, השתתפה בתכניות טלוויזיה ופרסומות. מלמדת בלט קלאסי בבתי ספר ברחבי ארץ.

מועצת הנאמנים של התיאטרון י"ר: אדריאן הרשקוביץ
פרופ' מירה זכאי, יוכי דביר, דוד סיני, עמירה דותן
דירקטוריון הבימה | י"ר: בן עמי עינב
סגן י"ר: אמנון דיק
אסתי אפלבאום פולני, יוסי שחק, שלי חושן, אלון צדוק

אגודת ידידי הבימה

אגודת ידידי הבימה תומכת בפרייקטים מיוחדים ושותפה בעשייה התרבותית והחברתית-קהלית של התיאטרון. אנו, באגודת הידידים של התיאטרון הלאומי, גאים להיות חלק מהווייה שאינה מפסיקה להתחדש, גם בגוף – המשכן המחודש של התיאטרון וגם בנפש – טיפוח ושכלול היצירה והשפה האמנותית. אגודת הידידים של תיאטרון הבימה, שמה לה למטרה לפתח את היצירה התיאטרונית ולאפשר לקהל צעיר, הן במרכז והן בפריפריה, ללמוד ולחוות, באופן בלתי אמצעי, את קסמה של אמנות התיאטרון. אגודת הידידים מכירה גם בחשיבות הדיאלוג עם מדינות שונות בעולם ועל כן מסייעת לתיאטרון, כחבר בארגון תיאטרונים אירופה המכובד, ה-UTE, בנסיעותיו לחו"ל ובחשיפת היצירה הישראלית בתיאטרונים רבים בעולם ופיתוח הדיאלוג עם יוצרים ואנשי תיאטרון ממדינות שונות.

חברי הנהלה:

ציפי רובין, יו"ר
ריקי רוזנברג
נאוה רביד
יעל רב-הון
מיתר עפרה
ליאורה לנדאו
ארליך גל
רביץ אורלי
חיימוביץ רונית

יועץ משפטי: עו"ד אהוד כצנלסון, גורניצקי ושות' משרד עורכי דין
מבקר פנים: רו"ח אורן מירון
רו"ח העמותה: רו"ח יצחק זינגר

ידידים הבימה

אבידן בריר בחוריה ודר' אברהם בריר	גרס צביה ויוסי	ליון סלע אורה	קונדה ציפי ואפרים
אדלר רונית וראובן	גרנות נעמי	ליבאי דוד	קינן מירה
אהובי יגאל	גרף עדי ועמיר	לנדאו ליאורה ואלי	קריב נילי
אור תיאודור	גורניצקי ושות' עורכי דין	לנדסברג דיתי ואלכס	קז ישראל ונילי
אחיטוב אורינובסקי ארזה	דנקר אורלי	לנדסברג יובל ומואי	קצין יהודית
אונגר יעל רומי	Dreyfus Sons & Co Ltd,	לסט רוני וגבי	רט הדה ושמואל
אילין שרה	Banquiers	מושקט דורית ויורם	רוה תמי יהודה
אייל אורקה	המבורגר יאיר ואילנה	מיכאלי סילבי	רויטמן נחום
אלאלוף שרה	הורביץ דליה	מיתר עפרה	רב הון יעל
ארבל עדנה	זוגלובק חנן מרים	מיתר מירה ורון	רביד נאוה ואברהם
אלחנני איטה	זמיר רינה ויצחק	מלמד דליה	רביץ אורלי
אלקון עידית	זרניצקי יוסי	מנורה מבטחים	רייכס חדזה
אלרוזי רונית	חיימוביץ רונית	מנור נורית ויואב	רהב רני והילה
ארליך גל ומישל	חכמי קנפרי ניצה	נתנאל ענגי ועוזי	רובין ציפי ופנחס
ארליך מירה וגוריא	חנן אריה ופסיה	גאמן דליה	רובינשטיין מיכל
אראל אסנת ועמי	טולדאנו נירה	סאמט חיים וורדה	רוזנברג ריקי
ארקין דוריס ומורי	טייק עירוניה	סגול טובה וסמי	ריס איטה
ברנבוים צביקה ונטלי	טלר געדון	סטיבה אורה ואיתי	שוטטר דליה
בוקשפן נורית	טייק יהודית והנרי	סדן שמחה ובת עמי	שטראוס בן דרור רעיה
בלומנטל נעמי	ים שחור מנחם ונעמי	עזריאלנט איה	שטראולר בת שבע
בלום ליאורה ומואי	ירון צילה וגוריא	עופר רוני	שילסל ציפורה וראובן
בהר יוסי ועירית	יפו עליזה	פדני ענת וראובן	שפיגלר רוני
ברטפלד אסי	כהן אלי ואיילה	פדרמן ליאורה ומיקי	שפיטלני אודליה ואפרים
ברק אהרון ואלישבע	כהן פניו ופנינית	פלדמן איה וזאב	שקד שושנה וישעיהו
גבריאלי עדנה	כרמל שוש	פלבר אביבה	שקד חיה
גולדנברג אורה	כפיר דיטה	פרלוק אורנה ודר' חיים	שריזלי דניאלה
גור אלן	לבנטל חיה	פרופר גדי ואתי	שרף רוני
גייגר מיכה ושרה	לוי גיטה	פרנקל שלומית	
גלר אתי	ליאון אמנון ומלכה	צור אורנה ומשה	

מנכ"ל: אודליה פרידמן | מנהל אמנותי: משה קפטן | סמנכ"ל: בני צרפתי

מנהל כספים: יגאל ספיבק

מנהל רכש, פרסום וע. מנכ"ל: יניב איתן

מנהלת מחלקה אמנותית ומלחמת: רות טון-מנדלסון

שחקני התיאטרון:

אורי אברהמי, אלינור אהרון, נירית אהרני-שוויצקי, ג'סיקה אוזן, תמר אילנאי, אושרת אינגדשט, אוראל איזקל, נדיר אלדד, נצר אלוני, שיפי אלוני, גילה אלמגור-אגמון, אהרון אלמוג, רונית אפל, ליאת אקטע, דפנה ארמוני, זוהר בדש, עמוס בוארון, ריקי בליך, אפרת בן-צור, אורי בגאי, עידו ברטל, אלדר ברטמן, מיכל ברנד, דוית גביש, מרים גבריאלי, עמית גיל, לימור גולדשטיין, רבקה גור, גלית גיאת, לאה גלפשטיין, תום גרציאני, מורדי גרשון, אמיר דודן, יבגניה דודינה, יואב דובט, נתן דטנר, רוני דלומי, אורי הכהן, רוברט הניג, אמנון וולף, אלינור וייל, דניאל ורטהיים, גיא זז-ארץ, עמית זיתון, ניר זלחובסקי, סיגי חזמה-פריצקר, דניאל חסין, הגר טישמן, נטע טריס, בן יוסיפוביץ, שחר ישי, יעקב כהן, שמוליק כהן, שמעון כהן, מיכאל כורש, לילך כספי, אילן ליבוביץ, רוני לנדאו, אלכסה לרנר, אוראל מאור, קובי מאור, תות מולאור, טל מוסרי, הראל מורד, רינת מטטוב, רוי מילר, מאי מלר, סיון מסט, אור משיח, ניל משען, מאיה מעוז, שפי מוציאנו, דניאל סבג, שחף סגל, הילה סורג'ון, עמי סמולרצ'יק, הראל סקעת, רוני סתיו, נורמן עיסא, רוברט פולק, רובי פורת-שובל, אסנת פישמן, מיקי פלג, גיל פרנק, פני קדרון, אבי קושניר, נוהר קורן, דבורה קידר, רותם קינן, טל קלאי, מיקי קם, ליא קניג, טטיאנה קנליס-אולייה, גיל קפטן, רוני קקון, אלכס קרול, נתן רביץ, אורנה רוטברג, שחר רז, דב רייזר, פולי רשף, מתן שביט, יגאל שדה, חנן שוורצברג, גאיה שליטא-כץ, הילה שלו, יובל שלומוביץ, תובל שפיר, מיכל שפירא, תומר שרון

מנכ"ל: משה קפטן

מנהלת לשכת מנכ"ל ודוברת: עינת שחם-יעקבי

מנהלת כוח-אדם: שוש בן-דוד

אחזקה:

מנהל הבית: חיים אמויאל

חשמלאי הבית: סלמון עובדיה

מרכזיה: טלי דובינסקי, רוית כהן, יעלה סגל

ס. מנהל מחלקת סדרנים: עמית אופנר, יוסי דיל

סדרן אחראי: בעז ולנשטיין, נתי חכים, מיכל רוזמן, מעיין גורדון, עפרי שוואב, קרן שני, אביבית סימן טוב, תמרה מובשוביץ, אבי גרשון

אחראית מחלקת כספים:

אסתי גולדשטיין

מח' כספים: רוני אגסי, תקוה גחפי, קרן קורקוס, שלומית קראוס

הנהלת חשבונות:

מנהלת מדור שכר: אסתי גולדשטיין

מחלקת שיווק:

מנהלי מכירות: אילן וולשטיין, ענת נתן

מחלקת שיווק חוץ ואירועים:

מנהל מחלקה חינוכית: אילן הרמן

שיווק פרייקטים ומכירה לקבוצות:

יסמין דארר, מירי עופר, מאיה רוזנברג

מנהל מחלקת שירות לקוחות-מנויים:

אילן וולשטיין

מנהלת משמרת: שני לוי

שרות לקוחות ומנויים: חנה אור-שלום, יפעת חסן-פרג', שירלי כהן, רותם נבון, רונית פרידמן, רחמה רוזנבוים

מחלקת הפקות:

מנהלת מחלקת הפקות: רויטל שקורי

מנהלי הצגות: מיכל אייזיק, אושרת טרבלסי, דנה כץ-נעמן, חגית נמרודי, קארין סיגל, נועה ענתות, יעל פורת, דנה פלסר,

דקלה פרבר, דבורי ריס, מור אמסלם, טל יגר, יונתן פיינסוד,

תומר קרלינסקי, נטע שביט

מקימה ואוצרת ארכיון הבימה

מייסדת ועורכת ראשית אתר הארכיון:

חני זליגסון

אחראי ארכיון: רמי סמו

ארכיון הבימה פתוח לקהל בימים:

א' 12:00-8:00, ג' 14:00-8:00, ה' 18:00-13:00

טלפון: 03-5266720

מייל: archive@habima.org.il

תרגום בהצגות:

טטא שירותי תרגום לתיאטרון

להצגה

"מאחורי הגדר"

מנהל טכני: איציק חיים | **סגן מנהל טכני:** בני קוגן | **תפעול תאורה:** ליעוז זגין/ רונן צור
תפעול סאונד: ליאון פרל/ אביטל וויס/ **סשה דולגוב** | **תפעול תלבושות:** עפרה אדרי
תפעול אביזרים: מיכל רואף | **תפעול פיאות:** עינב וינשטיין-קרן/ אווה אוסנה

חורף חם מתחיל ב- 'עד 120' הצעות מיוחדות למצטרפים

מגוון מסלולים
בהתאמה אישית

עכשיו קל יותר מתמיד להצטרף לבית מאיר פנים, חם ומשפחתי, מלא עניין ותוכן, עם קהילה תוססת ויצירתית. רשת 'עד 120' מזמינה אתכם לבקר בבתי הרשת, להתרשם ממגוון הפעילויות והחוגים ולהכיר את השכנים החדשים שלכם. נשמח לארח אתכם, להכיר ולספר לכם יותר.

רשת בתי מגורים
מלאי תוכן

המבצע למצטרפים חדשים, בתוקף עד לתאריך 31.12.2018 * **6120**
המבצע בכפוף לתנאי ההתקשרות לחברה. ט.ל.ח.

עד 120 - רשת בתי מגורים לגיל השלישי * 6120 | www.ad-120.co.il
הבית בראשון לציון • הבית בהוד השרון • הבית בתל אביב • בקרוב - הבית במודיעין